

Primul caz al Agenției de detectivi a zânelor

Operațiunea Iepurașul

Scriitoarea britanică **Sally Gardner** s-a născut la Birmingham, în apropierea fabricii de ciocolată Cadbury. A copilărit la Londra, unde trăiește și în prezent.

La școală n-a fost prea fericită: devenise ținta bătașilor doar pentru că era diferită de ceilalți copii. Nu-și putea lega șireturile, avea hainele anapoda și, mai ales, nu era în stare să scrie nici măcar cuvinte simple. Abia mai târziu avea să afle că e dislexică. După ce s-a perindat prin școli speciale (învățând să scrie abia la 14 ani, când toată lumea își pierduse speranța că o va mai face), a fost admisă la un colegiu de arte. Acolo, din codașa clasei a ajuns rapid printre primii. După terminarea studiilor s-a angajat la Newcastle University Theatre, unde a fost scenograf, apoi costumier.

Când s-a apucat de scris, a crezut că va avea mari probleme din cauza dislexiei. Dar s-a întâmpnat exact contrariul. A fost începutul a ceva cu adevărat uimitor: peste două milioane de exemplare vândute doar în Marea Britanie, numeroase premii, traduceri în mai mult de douăzeci de limbi.

Pentru cartea *Cele trei fețe ale Lunii* (Editura Arthur, 2013), Sally Gardner a primit atât Premiul Costa, cât și prestigioasa Medalie Carnegie.

Operațiunea Iepurașul (*Operation Bunny*, 2012) este prima carte din seria *Aripi & Co*.

David Roberts (născut în 1970, la Liverpool) realizează ilustrații pentru cărți destinate copiilor. După ce schimbă mai multe locuri de muncă, unde aranjează rafturi, prăjește ouă, spală părul clienților, face figurație și cafea, David Roberts reușește într-un final să-și urmeze visul: acela de a face ilustrație de carte.

Colaborează cu numeroși autori, printre care Jacqueline Wilson, Tom Baker, Julia Donaldson, Paul Fleischman.

SALLY GARDNER
Ilustrații de
David Roberts

Operațiunea Iepurașul

Primul caz al Agenției de detectivi a zânelor

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogâță

Pentru Ellen Butler, draga mea prietenă.

Cu dragoste, S

Capitolul 1

Daisy și Ronald Dashwood aveau tot ce și-ar fi putut dori o tânără familie: o casă la marginea orașului, cu arbuști tunși în formă de veverițe, două mașini pe alea din față, cu numere personalizate – EA1 și EL2, un teren de tenis, o mică piscină, o sală de sport. Ba aveau chiar și o casă de vacanță lângă Malaga, în Spania. Dar singurul lucru pe care nici nu-l primiseră de la natură, nici nu reușiseră să-l cumpere era un copil.

Domnișoara Firu, vecina de alături, i-a sugerat lui Daisy cu blândețe că n-ar fi rău să-și pună o dorință.

— O dorință! a izbucnit Daisy Dashwood. Ce cotoroață neobrăzată! De parcă ar ajunge numai să-ți dorești ceva și gata, ți se dă!

— Că bine zici, Dulceață, i-a răspuns soțul. Cel mai sigur e să te încrezi în cifre și în date, nu în bazaconii de dorințe și alte aiureli.

Știa Ronald despre ce vorbește. Doar își făcuse averea ca manager de fonduri de investiții – ce-o mai fi însemnând

și asta. Daisy îi dădea dreptate într-un totu. Avea încredere în cardurile ei de credit: silver, gold și platinum.

Casa domnișoarei Firu era o dărpănătură. Adică, așa îi zicea Daisy.

Avea turnulețe încovoiate, ferestre imense și un farmec pe care casa familiei Dashwood nu l-ar putea avea nici într-o mie de ani. Demult, toate pământurile din apropiere fuseseră stăpânite de strămoșii domnișoarei Firu. Puțin câte puțin, moșia asta gigantică a fost ciuntită din cauza datoriilor, până când domnișoara Firu a trebuit să vândă și ultimul rest de pământ, rămânându-i numai casa și grădina.

Acum, casa domnișoarei Firu era așezată în mijlocul a trei clădiri țănoșe și fiecare dintre vecinii ei pricopsiți tânjea după o bucată în plus din grădina aia imensă.

Dintre ei, Ronald Dashwood i-a făcut o ofertă, pe care el a crezut-o nemaipomenit de generoasă, pentru aproape toată grădina. Domnișoarei Firu i-ar mai fi rămas terasa micuță din spate și alea din față, ca să poată intra în propria-i casă.

— Ce cotoroanță neobrazată! a exclamat Daisy Dashwood când domnișoara Firu a refuzat oferta. La ce-i trebuie o grădină atât de mare? Și grădiniță de legume? Vai de zilele mele, oare femeia asta n-a auzit de livrări la domiciliu? Te pomenești c-o să ne spună și că n-are computer. Sau televizor!

Daisy Dashwood avea dreptate în ambele privințe. Lumea modernă îi cam ocolise pe domnișoara Firu și pe motanul ei, Deranj. Totuși, lumea asta modernă i-a bătut la ușă prin adunătura îngrozitoare de case „directoriale” răsărite în jurul ei ca ciupercile după ploaie. Ce-o mai fi însemnând și „directorial”?

Într-o dimineață de vară, soții Dashwood își luau micul dejun, când Daisy a dat cu ochii de un titlu din ziar:

COPIL CONFUNDAT CU O BOMBĂ.

— Ascultă aici, Ronald!

— Ce-i, Dulceață?

— Zice așa: „În cursul zilei de ieri, aeroportul Stansted a fost închis între orele 10:00 și 16:00, ceea ce a dus la” – Daisy s-a oprit – „dez-or-ga-ni-za-re. O cutie pentru pălării în care s-a crezut că era ascuns un dispozitiv explozibil a fost lăsată la intrarea principală în terminal. Andrew Vole, în vârstă de 46 de ani, șeful brigăzii pirotehnice, a declarat că din interiorul cutiei se auzea un ticăit. Am avut noroc că bebelușul a început să plângă înainte ca noi să efectuăm explozia controlată.

După ce s-a deschis capacul cutiei, înăuntru a fost găsită o fetiță de nici trei luni, așezată pe un strat de hârtie de împachetat albastră. Lângă fetiță era un ceas de jucărie cu un cuc care împrășca apă.

În prezent, poliția este în căutarea posesoarei cutiei, pe care o suspectează că ar fi mama bebelușului. Reprezentanții poliției au declarat că nu au niciun indiciu cu privire la identitatea femeii, cu excepția numelui imprimat pe cutie – Galanteria lui Emily.

Deocamdată, copila se află în plasament la orfelinatul Cherryfield. O soră medicală a numit-o Emily, după cutia pentru pălării, și Vole, după șeful brigăzii pirotehnice.“

Daisy s-a oprit, apoi a zis „Ronald“ cu o voce în care se întretăiau smiorcăiala și un țipăt ca de păun. Asta era vocea ei specială, de care se folosea când voia ceva scump sau greu de obținut.

— Sunt numai urechi, a zis Ronald, și chiar așa era.

Avea niște urechi îngrozitor de roșii și de clăpăuge. De fapt, asta era primul lucru pe care-l vedeai la el.

— Aș vrea... a zis Daisy.

— Eu știu că tu nu vrei *niciodată* nimic, Dulceață, a întrerupt-o Ronald.

— Ei bine, o să fac o excepție de data asta, numai de data asta.

— Foarte bine, a zis Ronald. Ce vrei?

— Aș vrea ca bebelușul ăsta să fie al meu.

Ronald i-a zâmbit drăgăstos nevastei lui devoratoare de carduri și i-a spus:

— Dulceața mea mică o să aibă tot ce-și dorește.

Și n-au răsărit prea multe buruieni până când soții Dashwood au adoptat-o pe Emily Vole.

După cum i-a spus motanul Deranj domnișoarei Firu când a aflat vestea, o dorință poate să fie periculoasă.

— Ai dreptate, a spus domnișoara Firu oftând, în timp ce stăteau într-o după-masă în grădina lor fermecătoare, cu apa fierbând în ceainic. Poate că ar fi fost mai bine să nu-i fi spus nimic.

— Întotdeauna e mai bine așa, i-a confirmat Deranj. Oamenii, după părerea mea avizată, nu stau să chibzuiască îndeajuns, mai ales când vine vorba de dorințe.

Iar asta cam era adevărat. Lui Daisy Dashwood nici măcar nu i-a trecut prin minte că s-ar putea înfrâna. Ea pur și simplu și-a pus o dorință. Ce, nu așa face toată lumea? Pune-ți o dorință, ce poate fi mai ușor?

Capitolul 2

Cinci ani mai târziu, Daisy Dashwood a trebuit să accepte că Emily Vole nu era chiar ce voise ea când și-a pus prima și singura dorință. De fapt, ea-și dorise o fetiță cu ochi albaștri, blondă – dacă s-ar fi putut, cu aceeași nuanță de blond-căpșună ca extensiile ei. Necazul era că ochii lui Emily erau prea închiși la culoare ca ea să pară o odraslă adevărată a soților Dashwood. Dar și mai rău decât ochii negri ai lui Emily era părul ei. Era negru tăciune.

Nici măcar Daisy, mândra proprietară a Salonului de înfrumusețare Paradisul, n-a fost în stare să îmbunătățească situația. Pur și simplu nu era nicio soluție. Copilul nu se potrivea deloc în paleta de culori a înaintașilor soților Dashwood.

Din fericire, Emily era mai sclipitoare decât un nas-ture poleit, oricum, mult mai sclipitoare decât părinții ei

adoptivi. La numai trei ani, fetița înțelegea că nu era copilul pe care și-l dorise Daisy. La patru, se obișnuise deja să poarte peruca blondă și lentilele de contact albastre. La cinci, a avut o bănuială vagă despre ce urma să se întâmple, chiar din clipa în care a auzit că Daisy Dashwood era gravidă.

— Vai de mine și de mine! Tripleți! a zis Daisy. Ei bine, acum chiar nu mai avem nevoie de Emily. Oare nu putem s-o trimitem înapoi la orfelinat? Trebuie să am pe undeva chitanța.

— Nu-i chiar așa, Dulceață, i-a răspuns Ronald, urmărindu-și soția cum scotocea prin geanta ei din piele de crocodil. Aia nu era o chitanță, erau actele de adopție.

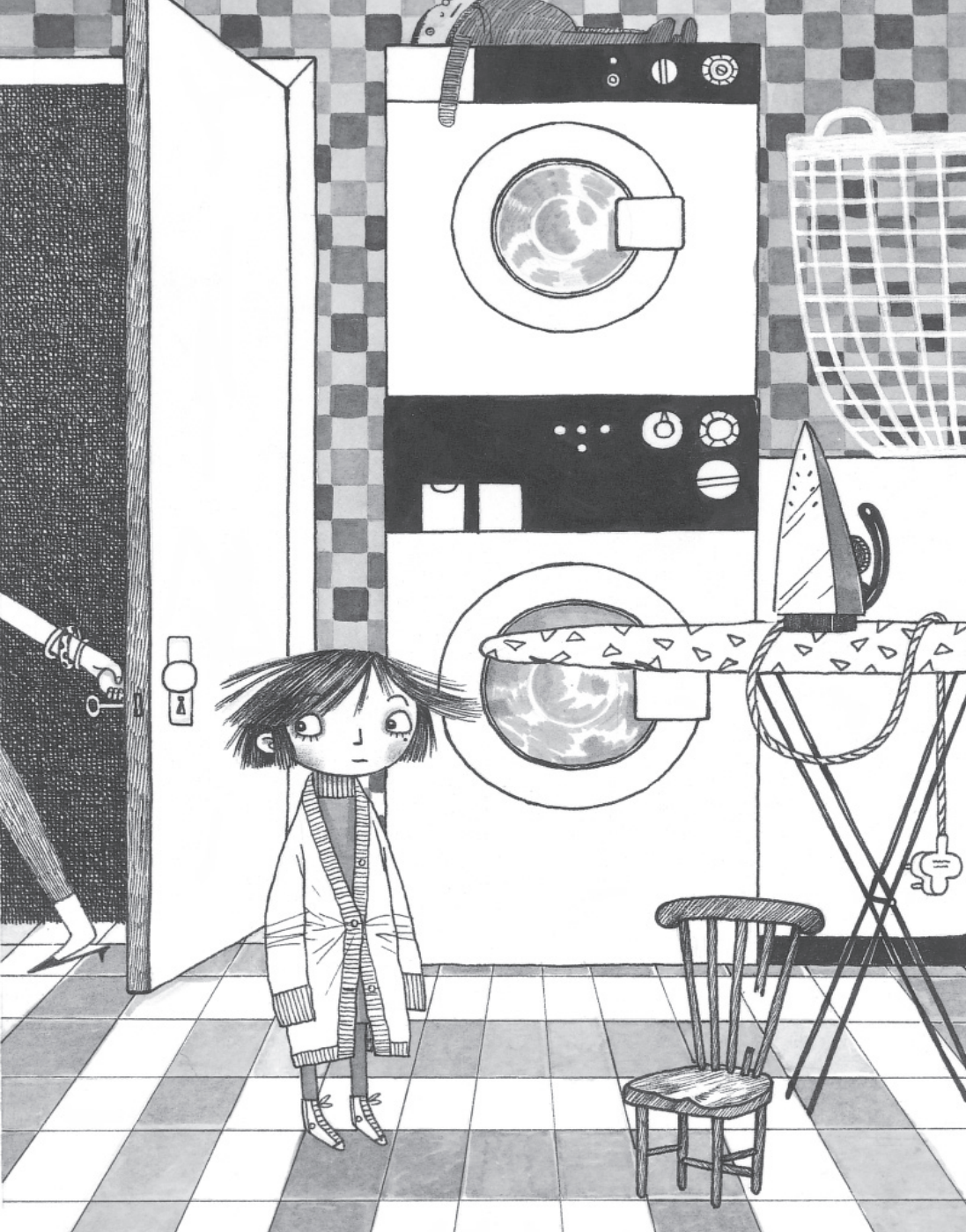
— Ei bine, atunci putem să zicem că a fost un fel de repetiție și că nu mai avem nevoie de ea, cum deja avem trei pe drum.

— Asta n-ar da bine, Dulceață.

— Dar nu mă mai descurc, a zis Daisy, ridicându-și mâinile în aer. E prea mult. Ascultă la mine, e prea mult!

— O să existe întotdeauna școlile-internat, i-a venit Ronald în ajutor. Și atunci nu mai trebuie s-o vedem pe nesuferită decât în vacanțe.

Dar și în privința asta dorințele lui Daisy Dashwood de a se descotorosi de Emily s-au cam dus pe apa sâmbetei. Școala Wrenworth accepta la internat numai copii de la nouă ani în sus. Iar în locurile care acceptă fete de vârste

mai mici, costul se ridică la cel puțin treisprezece poșete de firmă pe trimestru.

— Mi-a venit o idee, i-a spus Ronald soției sale care-și tot mărea proporțiile. Probabil că e cea mai bună idee pe care am avut-o de secole.

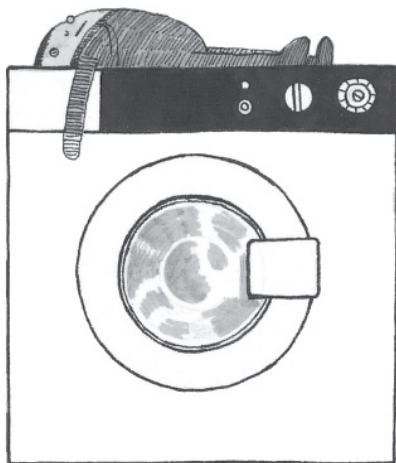
— S-aud, nu mă ține-n *suspensii*, spune odată!

— O s-o silim pe Emily să-și câștige traiul.

— Cum? a întrebat Daisy.

— Cu trei perechi de piciorușe pe drum, o s-avem nevoie de tot ajutorul pe care o să-l găsim și...

— E genial! l-a întrerupt Daisy. Și-o să le spunem tuturor celor care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala și întreabă de Emily că-și primește educația acasă. Țasta e și adevărul. O învățăm să fie dădacă și gospodină.

Atunci a aflat Emily Vole că și-a pierdut slujba de flică adoptivă a soților Dashwood. Peruca blondă și lentilele de contact albastre s-au făcut nevăzute. La fel s-a întâmplat și cu dormitorul roz, care nu era chiar așa de rău. Emily nu suferea culoarea roz.

Totuși, nu a prevăzut deloc că de-acum înainte trebuia să doarmă în spălătorie, lângă

mașina de spălat și uscătorul de rufe. Masa de călcat urma să devină noul ei pat.

Soților Dashwood nu le-a trecut prin minte nici măcar o dată că Emily era mult prea mică pentru asemenea responsabilități. Pe ei îi interesa doar ca în casă să fie totul lună.

Daisy nici nu se gândea să renunțe la serviciu. Mergea la lucru zi de zi.

— Dar, Dulceață, i-a spus Ronald, tu ar trebui să te odihnești, nu să lucrezi la salonul tău de înfrumusețare. La urma urmei, ai trei perechi de mânuțe în tine. Și trei perechi de piciorușe. Asta face treizeci de degețele de la mâini și treizeci de unghiute de la piciorușe. Ca să nu menționez și cele trei creierașe.

— Of, taci din gură! E scârbos! i-a răspuns Daisy. Normal că o să lucrez. Cine altcineva în afară de mine e-n stare să-mi verifice angajații? E o grămadă de păr pe mâinile mele. Oamenii se bizuie pe mine. Nici gând să stau toată ziua-n casă, să mă îngraș până mă fac cât un balon. Emily o să se descurce cu gospodăria.

Și Emily n-avea ce să facă decât să se descurce cu gospodăria.